

Korda Bonifác

És jöttek...

és jöttek lovon a négy futárok – fehéren, rőtön, feketén, fakón
vagy kocsin jöttek, már nem is tudom
érkeztek motoron, szélvédőn, platón
és énekeltek nekünk, az emberarcúaknak, ha másra már nem is,
de erre még emlékszem,
rég dalok voltak, még a rádióból, és szóltak gyorsan, tisztán, hangosan,
merészen

három király is jött vagonokban ültek, arcuk mint sápadtan pislákoló
kövek,
egyiknél cipő volt, másiknál szögek, harmadiknál, csak az isten
mondja meg

és ők is énekeltek, bakelitlemezen,
kristálysercegéssel, lomhán és nehezen

kettő madárképű jött, őket hintó hozta, papok lehettek
oltárt állítottak, és a kés alatt hasadt az eretnek
közben énekeltek, de csak visszhangjuk volt, mintha a távolba
gregoriánt verne vissza egy kápolna

végül jött egy golyó
gurult a köveken
forró volt és súlyos
minden ütődésből hang szakadt fel
sírtam vagy nem is én
de ő nem figyelt
fájdalmasan gurult
és nem énekelt

Anekdota

mikor rátörtek a barbárok
nem szólt csak falta szemmel a kaput
és beleiből nem a sár szivárgott
csak – csoda hogy beszélnek még róla
a szenesember a hentesnek
hogy bizony mondom neked a fekély kihaladt és alvadtan csorgott
alá a szalmára de nem vér
– saját magam lestem ki

mikor fölnyalábolták nem reszketett
halott volt vagy eszméletlen talán
többé már semmit nem szerethetek
mondtam neki ha hallotta nevetett
egyebet nem lehetett átadni
csak combjába marva a kézmeleget

kint a gyöngye park alatt a világos ízű fűszerek
kit megkent a nap jobban vágyta a teret
mint akit megcsípett a lég a városba menet
nem hajlott meg a fű a talp alatt
a lomb sem hajtott fejet
csak irgalmatlanul lépkedett a törtszívű menet